

LÁSKA
NA ČERNÝCH
PERUTÍCH

MILOSLAVA RÝZNAROVÁ

Miloslava Rýznarová

**LÁSKA NA ČERNÝCH
PERUTÍCH**

Copyright

Autorka: Miloslava Rýznarová

Vydal: Martin Kolářek – E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-027-4 (epub)

978-80-7512-028-1 (mobi)

978-80-7512-029-8 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Památce mých rodičů...

ÚVOD

Kniha svým dějem popisuje tragické období předválečné a válečné doby. Zobrazuje tragický příběh velké lásky dvou mladých lidí, kteří po seznámení a sňatku raději volili odchod z rodné země, pro ně snad v tehdejší době ideálnější, než zůstat v Čechách. Mysleli si, že když odejdou ze země zmítané válkou, kde byl v té době také i nedostatek pracovních příležitostí, někam jinam, budou mít lepší budoucnost. Bylo jim jedno, do které země půjdou, hlavně aby měli dobré podmínky k životu. Nakonec se rozhodli pro Německo, které bylo nejbližší jejich vlasti a kde si slibovali lepší život, než jaký byl momentálně v Čechách. Později, až by se situace uklidnila, pomýšleli na návrat.

Kniha je sestavena z autentických, částečně dochovaných dopisů, kterými si udávali schůzky a prožívali svou velkou lásku od svého prvopočátku až do doby, kdy začala 2. světová válka, která jim tragicky zasáhla do života.

Mnohým čtenářům může příběh navodit zašlé vzpomínky na někoho ze svých rodinných příslušníků, o které přišli ve 2. světové válce, ve které zahynuly miliony lidí.

I dnes je příběh stále alarmující a živou připomínkou na válečné hrůzy, které se udály a na které nelze zapomenout.

LÁSKA NA ČERNÝCH PERUTÍCH

Psal se rok 1937 - doba, kdy se začalo pomalu schylovat k válce...

Iruna s Lád'ou se seznámili čistě náhodou, ale ta náhoda byla tak krásná a přitom nečekaná, že se do sebe okamžitě oba zamilovali. Viděli se až za delší dobu a oba hned při dalším opětovném setkání pocítili, jako když je něco k sobě přitahuje, a tak si dali vzájemně adresy.

Iruna si ale nebyla jistá, zda dala Lád'ovi přesnou adresu, a tak, omlouvajíc se, poslala mu brzo krátký dopis s upřesněním jejího bydliště. Jeho adresu viděla na povoze úplně náhodou, i když ji od něj dostala, ale protože se nesešli, jak měli, nedalo jí to a ozvala se mu sama. Nechtěla se vnucovat, to ne, ale padl jí do oka, a tak jí myšlenky na něj nedaly pokoj. A když nepřišel na schůzku, tak se mu chtěla jen tak jakoby připomenout... Bylo to ale zbytečné, i ona mu nešla z hlavy... A tak se začali scházet, jak jim čas vyhovoval, v sobotu, nebo v neděli, někdy i ve všední den, protože nebydleli oba ve stejném místě. Ona pracovala v Černošicích, on zase v Lipanech. Den a čas schůzky si sdělovali dopisy nebo korespondenčními lístky...

Lád'a ale očekával každým dnem, že ho povolají na vojnu. V Lipanech denně odváděli vojáky zpět k útvaru, takže nálada byla velmi špatná a smutná a žil v nejistotě, zda Irenu vůbec ještě uvidí. Věděl najisto, že narukují všichni, když ne hned, tak za krátký čas určitě. Ale přikázal si na to nemyslet, jenže ono to až tak doslova nešlo. A tak to dal Ireně dopisem vědět. Na schůzku přijet nemohl, musel se držet doma, kdyby pro něj taky přišli. Ale Irena mu nevěřila a myslela si, že má jinou dívku v Lipanech, a přála si, aby za ní přijel. Bezmezně se do něj zamilovala a bála se, že mu ho jiná odloudí. Byla žárlivá. Na příští schůzce se sešli a ona mu to dávala moc najevo, a tak nastal mezi nimi trochu rozkol. Lád'a byl ale poctivý, a co si myslel, také řekl, ale nesnesl, když mu někdo nevěřil. To ho ještě více pobouřilo, a tak ji řekl, že poznala, že ho okouzila a teď si myslí, že si s ním bude dělat to, co sama chce, ale to je omyl. Řekl jí, že mohl mít dívek nespočet a krásných jak obrázek.

„Neříkám to proto, že se chci chlubit,“ povídal, „ale nejsem žádným sukničkářem, mám docela jiné ideály a takový ideál jsem v Tobě objevil za dobu, co spolu chodíme, a mohla jsi to sama také poznat i podle mého chování. Díváš se na mě jako na zjevení, jen proto snad, že jsem hezčí, než většina ostatních mužů.“

Vždyť jsi mi to sama kolikrát říkala. Kdybych byl nehezký a byl ošklivý, nebo tuctový chlap, jakých jsou na světě miliony, možná, že by sis mě ani nevšimla. Taky jsi mně řekla, že jsem svůdný...Ubohá pravda, která přináší člověku jen neštěstí. Proto se mi asi dosud vyhýbalo štěstí. Jako by neexistovalo nic jiného, pro co může žena muže milovat. Každá hledí jen na krásu, která může přes noc uvadnout. Desítky takových hloupých děvčat mne všude pronásledovaly očima. Snad ani ne z lásky, ani z přátelství, jenom proto, aby se s tou krásou trochu pobavilo. Znovu Ti říkám, že ani hraběnce bych nechtěl být předmětem pro ukrácení dlouhé chvíle. Možná jsi byla dříve hodně zklamaná, proto tak mluvíš, a taky vím, že člověk někdy nemá zrovna dobrou náladu pro humor. Ale urážet jsi mě nemusela, já se Ti absolutně vnučovat nebudu, pakliže mně nevěříš. To by bylo lépe, kdybychom se v tom případě rozešli. Mám toho ještě hodně na jazyku, co bych Ti rád řekl, ale hlavou mně víří všelijaké myšlenky a není mně vůbec dobře. Ani psát nashledanou Ti nebudu, protože nevím, jaká by byla od Tebe reakce.“

Tak končil dopis Ládi Ireně...V příštím dopise se mu velice omlouvala za to, jaká byla, a jen ho prosila ať se na ni nezlobí, že to bylo všechno jen z veliké lásky k němu a strach, aby o něj nepřišla.

„Přijed' prosím a přiviň mě na své srdce a já budu nekonečně šťastná. Už nikdy nebudu taková, jaká jsem byla. Přinesu Ti ráda jakoukoliv obět', jenom když budu vědět, že jsi mně to odpustil a vzal mě na milost. Svou láskou Ti vynahradím Tvou lásku. Jedině pro Tebe chci žít, bez Tebe si život neumím představit. Jak ráda bych nyní spočinula ve Tvém objetí a odprosila Tě za moje slova, dívala se Ti do očí a četla v nich, že mě nade všechno miluješ. Ale to mně teď není dopřáno. Kdyby mě otec, matka, anebo někdo jiný z blízkých zemřel, netruchlila bych tolik, jako teď truchlím pro Tebe. Jsem duševně úplně zničená a každý to na mně vidí a ptá se mě, co mně je a co mě trápí? A já sama sobě v duchu odpovídám – láska...“

Ladino můj, dej mně ještě aspoň trochu lásky a vrátíš mně naději! Neměla jsem na světě nic tak ráda, jako mám teď Tebe! Tebe miluji a milovat budu napořád! Ladino, vrať se mi zpět, řekni mi: Mám Tě rád, odpouštím Ti vše, co jsi řekla, já už se na Tebe nezlobím.

Ladinku můj zlatý, drahý, jediná má láska, přijed' alespoň v sobotu, uhas moji žízeň, nasyť můj hlad a touhu po Tobě! Prosím Tě ještě jednou! Sbohem a nashledanou bych se nesmírně těšila – přijď!“

Iruna

Další dopis z r. 1937

Lád'o!

Upozorňuji Tě předem, že to, co teď píšeš, píšeš při dobré rozvaze. Dalo by se také říci, že Ti chci napsat to, co bych Ti nedokázala říct, protože jsem ve Tvé přítomnosti roztržitá, nedovedu rozumně mluvit.

Lád'o, řekla jsem Ti, když jsme spolu začali chodit, jakého jsem smýšlení. Co jsem, kdo jsem a jaká jsem. Vyprávěla jsem Ti o své minulosti. Když jsme spolu, mluvíme o přítomnosti a teď bych chtěla také mluvit o budoucnosti. Co pro Tebe znamenám, jak si stojím ve Tvých očích a jak stojíš Ty v očích mých. Zajisté jsi zvědavý, co bude dál, ale jen buď trpělivý a dozvíš se to hned! Lád'o, já nechci chodit s mládencem pro zábavu. Na to já nejsem. Moje přání bylo a je najít si muže podle své chuti. Takového, který se mi bude líbit a bude mi vyhovovat i povahově. Chci a musím být soběstačnou, i když budu chudou. Hlavní věcí bude, když budu zdravá a to dosud bohudíky jsem. Můj osud byl zklamání a zase jen zklamání. Život v klášteře byl jiný, než jsem si představovala. To bylo první, co mě zklamalo. Nemluvím o malých zklamáních, těch má každý člověk po celý život stále dost. Druhé moje zklamání bylo, když jsem se zamilovala do kluka, který se mi líbil. Byla to moje první láska ve dvaadvaceti letech. Nesměj se mi! Jsem k Tobě upřímná, nic víc! Ten kluk byl hodný, ale otci nebyl vhod, že byl chudý. Trpěla jsem pro něj od otce strašně moc. Přesahovalo to všechny meze! Tak jsem si umínila, že uteču a nikdy neřeknu, že mám otce. Utekla jsem do Prahy s předsevzetím, že se domů již nevrátím a s klukem se po dobrém rozejdu. Tak se také stalo. Na svoji bolest jsem hledala zapomenutí v kinech. Když mě nějaký muž vybídl na schůzku, šla jsem. Obyčejně jen jednou, nejvíce dvakrát. Ale ani jeden nebyl podle mé chuti. Ke každému mladíkovi jsem se chovala ze začátku jako k Tobě. Pak jsem poznala Tebe. Na první naší schůzce, aniž bych se Tě na něco ptala, jsi mně začal vyprávět svoji životní zповěd'. Líbilo se mi to. To jsem nečekala. Na první pohled v Lipanech jsi mě připadal mužem podle mého gusta. Toužila jsem Tě lépe poznat. A tak jsem tě pomalu poznávala čím dál víc a stále poznávám. V mých očích jsi zvláštní člověk – podivín, kterého může chápat zas jen takový podivín, jako jsem já sama!

Nechci se již s Tebou hádat, chci Ti již věřit! Nechci být ve Tvé přítomnosti roztržitou. Věřím Ti, Tobě jedinému na světě věřím a chci Ti věřit stále. Lád'o, mám Tě strašně ráda, nemohu za to, je to ve mně. Proto jsem Ti říkala, že dívka nemá víc jak 3 roky chodit s chlapcem. Nevydržela bych tak dlouho být bez tebe.

Zbláznila bych se. Ty myšlenky, budeš-li můj, nebo ne, by mě den za dnem užíraly. Doma jsi řekl, že se ženit nebudeš, to mě bolí. Takhle mluvit nemáš. I kdybychom spolu chodili hodně let, já to vydržím. Ani já se nechci ještě vdávat. Mám ještě čas! Ptal ses mě, co budu dělat, až se vdám? Odpověděla jsem jen částečně. Nemysli si, že když se vdám, že si budu hrát na velkou dámu, to tedy ne. I tehdy chci být soběstačnou. Chtěla bych být buď domovnicí, to se mi líbí, a měla bych přitom výhodu. V domě, kde bych měla toto zaměstnání, bych měla i byt. A kdyby to nedopadlo, vždycky bych si našla nějakou práci. Za práci se nestydím. Byla jsem na ni zvyklá z domova! Přesto, že jsem Ti pořádně nepřišla gumu na kamaše. Víš, byla tu tehdy moje sestra a v její přítomnosti nemohu nikdy nic pořádně dělat, ani psát ne. Kdybych se doma provdala podle otcovy vůle, pracovala bych ještě více. Vždy se umím všemu přizpůsobit.

Odpověz mi na všechno Ladino, Ty můj brouku! Nezatajuj přede mnou nic, když mi něco neřekneš, pak si mohu domýšlet cokoli... Lád'o, snad si nemyslíš, že jsem Ti nevěrná? To nedokážu, to se mi hnusí! Dvěma pánům sloužit nelze a není ani najednou možné! Když mám Tebe, tak mám Tebe a nechci jiného ani za nic. Dám přednost jen Tobě, i kdybys byl, nevím jak škaredý. Chci být Tvou, anebo Tvou paní zákonitou, chceš-li mě. Nebylo by mi to jedno, kdybys mně řekl, že ne. Říkal jsi, že chceš odejít z Lipan, nemáš někam namířeno dál ode mne? Odpověz mi upřímně. Lád'o, kdybych mohla, tak bych si Tě usadila blízko sebe. Nevím, proč to došlo až tak daleko, že Tě mám tolik ráda.

I r u n a

Dopis z r. 1937

Iruno!

Předem Ti posílám pozdrav a vřelý polibek. Dále mi promiň, že Ti posílám žlutý dopis, já žádné v zásobě nemám a u nás v krámě nemají také žádný výběr. Beru do ruky pero, aniž bych věděl, jak mám začít. Mám toho hodně na srdci, co bych Ti chtěl říct.

Tvoje chování se mi opravdu nelíbilo, připadalo mě, jako kdybys mně chtěla něco říci, ale neměla jsi k tomu odvalu. Mohu si to vysvětlit všelijak. Myslím si, že na mně něco vidíš, co se Ti nelíbí. A taky se upřímně přiznám, že Tvoje chování mě naznačovalo „ Běž pryč, nechci Tě vidět!“ Odpovídala jsi mně ve slabikách, přísně, krutě, odměřeně. Připadal jsem si jako spráskaný pes, ubohý a směšný.

Iruno, chápeš? Vzpomeň si na svoje chování! Řekla jsi mi, až uvidíš ženu pod křížem, tak mně potom vše řekneš. Byl bych tisíckrát raději, kdybych to byl slyšel od Tebe hned, než takto se mnou zacházet. Nezasloužil jsem si to a nejsem si ničeho vědom. Musíš si uvědomit, že mám smysl pro vše. Vidím, slyším, pozoruji, dělám si úsudky...Bojím se Ti vůbec říci, zda mám ještě chodit..., nechci však prosit, toho neumím. Ty nevíš Iruno, jak jsem se na Tebe těšil. Chtěl jsem Ti toho tolik vyprávět. Ty jsi však ve mně všechno udusila, zavřela jsi mi ústa. A víš, proč jsem se těšil? Chci být upřímný, protože pro mě je vše čisté nade vše. Miluji Tě, proto jsem se na Tebe tolik těšil! Ano! Tohoto citu jsem se bál, nechtěl jsem ho ještě poznat, chtěl jsem být od Tebe hodně vzdálen. Ale touha vidět Tě, být u Tebe, mít Tě, se stupňovala den ode dne, a já byl celý zoufalý. Viděl jsem, že jsou moje city silnější, než moje vůle. Cítil jsem, že slábnu, že to již nejsem já. Já, pyšný, hrdý na sebe, že jsem dosud nemiloval. Neměl jsem rád děvčata. Měl a dosud mám pro některá svůj názor. Nechci zde básnit, ale jsem trochu poeta, lépe řečeno, mám svoje ideály. Přiznám se Ti, že loučení a polibek, který jsem Ti v neděli dal, nebyl upřímný. Vše jsi ve mně udusila. Nezlob se, ale chci být upřímný. Nesmíš si ale nic špatného o mně myslet. Řekni si: Je to divný kluk, ale je dobrý. Slib mi to. Již Tě slyším v duchu, jak to říkáš. Napiš mi čistou pravdu. Čekám od Tebe jen upřímnost. Čekám...

Zdraví Tě Lád'a

Dopis z listopadu 1937

Ladislave!

Prosím, nenech mě tak dlouho v napětí a v nejistotě! Čekala jsem Tě ve čtvrtek, Ty jsi ale nepřišel. Dnes prší a zítra nevím, jak bude.

Ladino, nechci Tě ztratit za nic na světě. Bud' ke mně takový, jaký jsi byl dříve. Krutě mě to bolí, co se mezi námi odehrává. Nemohu vydržet, abych Ti to nenapsala. Vždyť já Tě mám tak hrozně moc ráda. Věř mi, že mě to moc mrzí, že jsem byla na Tebe zlá. Nezlob se na mě a odpusť mi to všechno prosím! Nenech mě tak dlouho se trápit. Nechci bez Tebe žít! Tolik jsem se na Tebe těšila, a teď jsem sama. Nikdo jiný mě to nemůže vynahradit, jedině Ty sám. Neexistuje nikdo na světě, koho bych mohla mít tak ráda, jako mám Tebe! Ty jsi mou první a poslední mou myšlenkou! Ty jsi mým životem a smrtí! Ty jsi mi vším! Kdybych byla holubice, zaletěla bych k Tobě, sedla bych si na tvé ramě a cítila bych se nekonečně šťastnou! Láďo, Ty jsi můj nejdražší, jediný poklad, radost, život, láska na světě. Nežádám si nic jiného, než Tebe. Čím více tě poznávám, tím více po Tobě toužím, žízním, lačním. Jestli bychom se měli rozejít, nechtěla bych už déle žít. Už by mně na světě nemělo co těšit. Láďo, více Ti psát už nedokážu. Ještě Ti v duchu posílám jeden jediný polibek, uznávám, že to tak neumím, ale od Tebe bych si přála tisíc, ba milion polibků. Nepřijdeš-li v sobotu nebo v neděli, přijď prosím Tě v úterý v 8 hodin.

Končím se srdečným pozdravem a na shledanou se ukрутně těší Tvá

Iruna